

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/80/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412200493
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4412200493.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členov senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a JUDr. Borisa Minksa, v právnej veci navrhovateľky: H. W., bytom K. XXX, zastúpená JUDr. Vladimírom Lamačkom ml., advokátom, so sídlom Nové Zámky, Hlavné nám. 7, proti odporkyni: J. L., bytom X. XX, o zaplatenie provízie vo výške 283 eur a úroku z omeškania v sume 4.470,60 eura, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 21. februára 2014 č. k. 13C/218/2012-176 takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľka sa návrhom podaným na súde prvého stupňa dňa 11. 01. 2012 domáhala, aby súd zaviazal odporkyňu zaplatiť jej sumu 283 eur s 0,5% úrokom za každý deň omeškania od 22. 07. 2008 do 09. 01. 2012 a zmluvnú pokutu 667 eur v zmysle dohody o sprostredkovaní zo dňa 22. 07. 2008.

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh navrhovateľky zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že odporkyni nepriznal právo na náhradu trov konania. V dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na vykonané dokazovanie a po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 774, § 775, § 51 a § 36 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi účastníkmi konania došlo k platnému uzatvoreniu dohody o sprostredkovaní, na základe ktorej navrhovateľke vznikol nárok na zaplatenie provízie vo výške 17.000 Sk (564,30 eura), z ktorej časť v sume 283 eur odporkyňa uhradila a jej zostatok mala zaplatiť vtedy, keď sa v zahraničí zamestná. Navrhovateľka žiadnym spôsobom v konaní nepreukázala, že by naplnila podmienky dohody uzatvorenej s odporkyňou (sprostredkovať stretnutie so zahraničným záujemcom), v tomto smere neprodukovala ani žiadne dôkazy a nevyvrátila protichodné tvrdenia odporkyne o tom, že takéto stretnutie sprostredkované vôbec nebolo. Taktiež navrhovateľka neniesla žiadne bremeno v tom smere, že nepreukázala, že by bolo došlo k zamestnaniu sa odporkyne v zahraničí jej pričinením, a tým by sa stala splatnou druhá polovica provízie za sprostredkovanie (k dohode v tomto znení medzi účastníkmi preukázateľne došlo, pretože v tomto smere boli tvrdenia zhodné a súd si osvojil podľa § 120 ods. 3 OSP). Hodnotiac okolnosti a skutočnosti jednotlivito i vo vzájomnej súvislosti súd konštatoval, že medzi účastníkmi zmluvy o sprostredkovaní došlo k dohode o tom, že druhú časť provízie odporkyňa zaplatí po zamestnaní sa v zahraničí. Takúto dohodu je nutné považovať za odkladaciu podmienku ich zmluvy, ktorá značí, že lehota na plnenie druhej časti provízie sa posunie do doby, kedy sa odporkyňa v zahraničí zamestná, teda medzi účastníkmi zmluvy došlo k uzavretiu odkladacej podmienky týkajúcej sa splatnosti druhej časti provízie (výlučne týkajúcej sa jej splatnosti, nie toho, či navrhovateľka na ňu má alebo nemá pri nezamestnaní sa v zahraničí nárok). Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľka podľa zmluvy medzi nimi uzavretej mala nárok

na plnú výšku provízie, pričom jej druhá časť (s výnimkou sumy 283 eur uhradených pri podpise zmluvy) by bola splatná po zamestnaní sa odporkyne v zahraničí, k čomu však vôbec neprišlo. Preto nenastali účinky tejto odkladacej podmienky a splatnosť druhej časti provízie sa musela spravovať pôvodnou dohodou účastníčok, podľa ktorej bola aj táto časť provízie splatná pri podpise zmluvy (dňa 22. 07. 2008). Odporkyňa vzniesla námietku premlčania nároku navrhovateľky a súd na túto námietku z úradnej povinnosti prihliadol a konštatoval, že nárok navrhovateľky je premlčaný a nemožno jej ho priznať. Je nesporné, že ide o právny vzťah, ktorého podmienky sa spravujú Občianskym zákonníkom, nakoľko navrhovateľka sprostredkovanie práce nemala ako predmet svojej činnosti v živnostenskom liste a to ani v tom prípade by o obchodný vzťah nešlo, pretože odporkyňa v tomto vzťahu nevystupovala ako podnikateľ, ale len ako fyzická osoba - nepodnikateľ, a preto nemožno na tento vzťah aplikovať žiadne z ustanovení § 261 až 265 Obchodného zákonníka. Vzhľadom k tomu je zrejmé, že premlčacia lehota plnenia zo zmluvy medzi účastníkmi uzavretej je 3-ročná (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pričom táto lehota začala plynúť deň nasledujúci po podpise dohody (t. j. dňa 23. 07. 2008) a skončila dňa 23. 07. 2011 márnym uplynutím, pretože navrhovateľka svoj návrh na súd podala až dňa 11. 01. 2012. O trovách konania súd rozhodol podľa § 150 OSP a odporkyňi, hoci v konaní bola plne úspešná, nepriznal právo na náhradu trov konania a to z dôvodu, že odporkyňa si toto právo neuplatnila a súd ani nezistil, že by jej v konaní boli nejaké trovy vznikli.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadla v zákonnej lehote odvolaním navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorá sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Poukázala na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré vychádzalo z toho, že nájomný vzťah medzi účastníkmi je vzťahom občiansko-právnym, a teda na otázku jeho premlčania sa vzťahuje dikcia ustanovenia § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorý konkrétne v §-e 101 Občianskeho zákonníka zakotvuje všeobecnú 3-ročnú premlčaciu dobu. Premlčacia doba by mala začať plynúť odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti pohľadávky a podľa názoru súdu prvého stupňa medzi účastníkmi konania je nesporná existencia dohody o odkladacej podmienke splatnosti v časti provízie navrhovateľky, ktorá mala nastať momentom zamestnania sa odporkyne v zahraničí. Takto súdom deklarovanom kvalifikovaní skutkového právneho vzťahu medzi účastníkmi sa v reále odporkyňa nezamestnala, a teda ani nemohla začať plynúť premlčacia doba, a teda odporkyňa nemôže úspešne vzniesť námietku premlčania. Navrhovateľka v konaní jednoznačne preukázala existenciu písomnej dohody o sprostredkovaní zo dňa 22. 07. 2008, ako aj existenciu verbálne uzatvorenej dohody medzi účastníkmi konania o doklade splatnosti v druhej časti provízie. Odporkyňa, podľa jej názoru, úmyselne zmarila naplnenie účelu dohody o sprostredkovaní, čo by sa dalo preukázať dotazom na danú pracovnú agentúru v zahraničí, jednak dotazom na miestne príslušný Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny pôsobiaci na území SR, keďže pokiaľ sa odporkyňa, podľa svojho tvrdenia, v Rakúskej republike nezamestnala a následne bola nezamestnaná, tuzemský úrad práce ju musel viesť v evidencii ako evidovanú nezamestnanú. Tento navrhovateľkou navrhovaný dôkaz však konajúci prvostupňový súd nevykonával. Podľa jej názoru, pohľadávka nemôže mať dva momenty splatnosti. Platí odkladacia podmienka alebo iná rozhodná okolnosť. Pritom odporkyňa v rámci vykonaného dokazovania potvrdila, že sa s navrhovateľkou dohodli na posunutí lehoty splatnosti druhej časti provízie tak, že dohoda o odkladacej podmienke bola platným účinným a právne perfektným dvojstranným právnym úkonom. Podľa jej názoru, odporkyňa tým, že zmarila svoje zamestnanie sa v Rakúskej republike, spôsobila navrhovateľke vo výške žalovanej sumy škodu, pričom v tom smere poukazuje na znenie rozhodnutia NS ČR 25Cdo 2002/2002 zo dňa 22. 04. 2004, ktoré je aplikované v rozhodovacej činnosti súdov v Slovenskej republike, konkrétne aj Krajského súdu v Nitre, z obsahu ktorého vyplýva, že právne posúdenie veci podľa predpisov hmotného práva prináleží súdu, odhliadnuc od znenia žalobného návrhu a s tým súvisí aj začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby pri nároku na náhradu škody v zmysle § 106 Občianskeho zákonníka. Má za to, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a v nadväznosti na to aj k nesprávnym právnym záverom.

V odvolacej lehote podala dodatok k odvolaniu formou mailového podania navrhovateľka, ktorá uviedla, že jej právny zástupca zabudol uviesť dve podstatné veci v odvolaní a to, že: 1/ sudca Garaj na pojednávaní klamal, že zaradí prípad do Obchodného zákonníka, ak mu pošle dôkaz, že dlžníčke sprostredkovala prácu na živnosť a 2/ jej právny zástupca spomenul slovo „zamestnanie“, čo je chyba, malo tam byť uvedené „práca“ (pretože išlo o živnosť, automaticky to malo byť zaradené do Obchodného zákonníka). Ďalej uviedla, že na pojednávanie sa nedostavila, pretože bola vzdialená 1000 km od Slovenska a o tom, že odchádza do zahraničia súd informovala a s týmto bola v kontakte formou mailu.

Odporkyňa svoj dodatok k odvolaniu, ktorý bol zaslaný súdu vo forme mailového podania nedoplnila v lehote 3 dní v zmysle § 42 ods. 1 OSP, odvolací súd preto na podanie navrhovateľky označené ako dodatok k odvolaniu, urobené elektronickými prostriedkami, ktoré podanie nebolo doplnené v zákonom stanovenej lehote, neprihliadol.

K odvolaniu navrhovateľky sa písomne vyjadrila odporkyňa, ktorá uviedla, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvého stupňa a s jeho právnou argumentáciou a má za to, že nárok navrhovateľky je premlčaný. Navrhla preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania pri splnení si povinností uložených mu v ust. § 156 ods. 3 OSP (keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli oznámené na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej 5 dní pred vyhlásením rozhodnutia) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdiť.

Predmetom konania bol nárok navrhovateľky uplatnený na súde prvého stupňa dňa 11. 01. 2012 na zaplatenie sumy 283 eur ako neuhradeného poplatku za sprostredkovanie práce a zaplatenie kapitalizovaného poplatku z omeškania za obdobie od 22. 07. 2008 do 08. 11. 2012 v sume 4.470,60 eura po pripustení zmeny návrhu uznesením OS Nové Zámky zo dňa 15. 11. 2012 č. k. 13C/218/2012-62. Navrhovateľka svoj nárok odvíjala od dohody o sprostredkovaní zo dňa 22. 07. 2008, v zmysle ktorej sa zaviazala odporkyni ako záujemcovi za odmenu u zahraničného záujemcu zaobstaráť a poskytnúť kompletnú adresu a telefónne číslo zahraničného záujemcu a dohodnúť termín stretnutia medzi občanom a zahraničným záujemcom. Podľa článku 3 bodu 3.1 písm. c) sa účastníci zmluvy dohodli, že sprostredkovateľ má právo za sprostredkovanie vyžadovať od občana poplatok za sprostredkovanie v dojednanej výške 17.000 Sk (sprostredkovací poplatok a náklady, ktoré sprostredkovateľovi vznikli). Poplatok bol splatný jednorazovo, osobne k rukám sprostredkovateľa. Podmienky sprostredkovateľa mali byť splnené už poskytnutím adresy a telefónneho čísla zahraničného záujemcu. Sprostredkovateľ si vymienil právo účtovať najmenej 0,5% z plného poplatku za každý omeškaný deň. Podľa bodu 3.2 písm. f) bolo dohodnuté, že pri nedodržaní povinnosti (vyplývajúcej z dohody) záujemcu voči sprostredkovateľovi sa záujemca zaväzuje vyplatiť pokutu vo výške 20.000 Sk. Zmluva o sprostredkovaní bola uzatvorená medzi navrhovateľkou ako sprostredkovateľom a odporkyňou ako záujemcom dňa 22. 07. 2008, ktorú účastníčky tohto konania aj vlastnoručne podpísali. V návrhu navrhovateľka zhodne s odporkyňou tvrdila, že prvú časť sprostredkovacieho poplatku jej odporkyňa vo výške 283 eur vyplatila hneď pri podpísaní zmluvy. Ďalej v podanom návrhu navrhovateľka tvrdila, že druhú polovicu poplatku jej odporkyňa mala vyplatiť do 15 dní, ktorú sumu jej dodnes nevyplatila. Navrhovateľka tvrdila, že na sprostredkovateľskej zmluve mala odporkyňa uvedenú kompletnú adresu firmy s telefónnym číslom aj mailovou adresou a menom rakúskej pracovníčky Roswita Wagner, ktorá mala na starosti opatrovateľky. Navrhovateľka vo svojich tvrdeniach zotrvala i vo svojej výpovedi pred súdom prvého stupňa, keď uviedla, že s odporkyňou uzatvorili dohodu niekedy v roku 2008, bližšie si nepamätá, a ústne sa dohodli o tom, že odporkyňa, keď sa zamestná, zaplatí jej druhú polovicu provízie. Asi po týždni spolu telefonicky hovorili, pričom jej odporkyňa oznámila, že do Rakúska sa má vrátiť asi po 3 týždňoch, keď sa doučí nemčinu. V konaní vypočutá odporkyňa potvrdila, že s navrhovateľkou uzatvorila dohodu o sprostredkovaní, z toho 1-cu provízie jej zaplatila a druhú polovicu jej mala zaplatiť vtedy, keď sa zamestná. V agentúre v Rakúsku bola iba raz, pričom nič nevedeli o tom, že by navrhovateľka bola niečo vybavovala napriek jej tvrdeniu, že všetko je dohodnuté. Bolo jej povedané, že nemá dostatok skúseností a neovláda dostatočne nemecký jazyk, preto z toho nič nebolo. Žiadala návrh zamietnuť a zároveň vzniesla námietku premlčania.

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa rozhodol tak, že návrh navrhovateľky zamietol.

Podľa § 774 odsek 1 Občianskeho zákonníka, sprostredkovateľskou zmluvou sa sprostredkovateľ zaväzuje obstaráť záujemcovi za odmenu uzavretie zmluvy a záujemca sa zaväzuje sprostredkovateľovi poskytnúť odmenu vtedy, ak bol výsledok dosiahnutý pričinením sprostredkovateľa.

Podľa § 775 Občianskeho zákonníka, sprostredkovateľovi patrí odmena v dohodnutej výške; odmenu treba dojednať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, inak je zmluva neplatná podľa § 40a.

Podľa § 776 Občianskeho zákonníka, sprostredkovateľovi patrí okrem odmeny náhrada nákladov iba vtedy, ak je to výslovne dohodnuté; pri pochybnostiach len, ak mu vznikol nárok na odmenu.

Podľa § 40 odsek 2 Občianskeho zákonníka, písomne uzavretá dohoda sa môže zmeniť alebo zrušiť iba písomne.

Podľa § 100 odsek 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčuje, aby sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej. Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je 3-ročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Sprostredkovateľskú zmluvu zákon vymedzuje ako zmluvu, ktorou sa jedna strana (záujemca) zaväzuje zaplatiť druhej strane (sprostredkovateľovi) odmenu za obstaranie príležitosti na uzavretie zmluvy alebo za sprostredkovanie uzavretia za predpokladu, že sa výsledok dosiahne pričinením sprostredkovateľa. Samotné sprostredkovanie zahŕňa vyhľadanie osôb, ktoré môžu byť považované za zmluvné strany zo záujemcov, nadviazanie kontaktu s nimi a zisťovanie konkrétneho úmyslu uzavrieť sprostredkovanú zmluvu. Sprostredkovateľ nezastupuje záujemcu, neuskutočňuje právny úkon, ale len vyvíja činnosť smerujúcu k uzavretiu zmluvy medzi záujemcom a treťou osobou. Sprostredkovateľská zmluva má charakter konsenzuálnej a platnej zmluvy. Medzi jej základné črty patrí: a) predmet, ktorým je sprostredkovanie a odmena, ktorá musí byť zaslúžená. Druhým podstatným charakteristickým znakom sprostredkovateľskej zmluvy je to, že sprostredkovateľ musí vytvoriť reálnu príležitosť uzavrieť zmluvu. Nepostačuje oznámiť osobu, ktorá má len takúto činnosť v predmete podnikania. Sprostredkovateľ musí objednávateľovi navrhnúť osobu, ktorá požadovanú činnosť v tom čase skutočne vykonáva a uzatvára takéto zmluvy a javí sa, že má záujem na uzatváraní ďalších zmlúv tohto druhu. Ďalším charakteristickým znakom sprostredkovateľskej zmluvy je právo sprostredkovateľa na odmenu, pretože sprostredkovateľská zmluva je zmluvou odplatnou. Sprostredkovanie predpokladá, že medzi činnosťou sprostredkovateľa a výsledkom, t. j. uzavretím zmluvy je príčinná súvislosť. O sprostredkovaní možno hovoriť len vtedy, ak sa dostaví samotný výsledok, to znamená uzavretie zmluvy. Ak sa tento výsledok nedostaví, sprostredkovanie sa neuskutočnilo. Preto o sprostredkovanie nejde, aj keď sprostredkovateľ urobil zo svojej strany všetko, avšak k výsledku nedošlo, lebo sa strany nedohodli, hoci spolu rokovali, alebo preto, že sa ani dohodnúť nechceli.

Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo nesporne preukázané, že účastníčky konania uzatvorili dňa 22. 07. 2008 zmluvu o sprostredkovaní, kde navrhovateľka vystupovala ako sprostredkovateľ a odporkyňa ako záujemca. Predmetom sprostredkovania bolo obstaráť občanovi (odporkyňi) za odmenu od zahraničného záujemcu kompletnú prácu, a to poskytnúť kompletnú adresu s telefónnym číslom zahraničného záujemcu a dohodnúť termín stretnutia medzi občanom a zahraničným záujemcom. Zároveň bola k písomnej zmluve sprostredkovane dohodnutá i odmena vo výške 17.000 Sk (sprostredkovací poplatok a náklady, ktoré sprostredkovateľovi vznikli), ktoré odporkyňa mala zaplatiť jednorazovo k rukám sprostredkovateľa. V konaní bolo zhodným tvrdením účastníčok konania preukázané, že prvú polovicu sprostredkovacieho poplatku 283 eur vyplatila odporkyňa navrhovateľke hneď pri podpísaní zmluvy. Ústne bolo dohodnuté (čo tvrdila i samotná navrhovateľka vo svojej výpovedi pred súdom prvého stupňa), že druhá časť odmeny za sprostredkovanie mala byť vyplatená do 15 dní (ako tvrdila navrhovateľka v návrhu), resp. zamestnaním sa odporkyne v Rakúsku, keď si odpracuje prvý turnus a zarobí (výpoveď navrhovateľky na pojednávaní dňa 12. 02. 2014 na č. l. 162). Odporkyňa vznesla v konaní námietku premlčania, preto bolo povinnosťou tak súdu prvého stupňa, ako odvolacieho súdu vporiadať sa so vznesenou námietkou premlčania. Pokiaľ súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí konštatoval, že nárok navrhovateľky je premlčaný, je potrebné považovať jeho záver za správny. Je nesporné, že medzi účastníkmi konania došlo k uzatvoreniu zmluvy o sprostredkovaní, ktorý právny vzťah je potrebné posudzovať v zmysle ustanovení § 774 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa správne uzavrel, keď uviedol, že na daný prípad sa nevzťahuje žiadne z ustanovení § 261 až § 265 Obchodného zákonníka, a preto na daný vzťah nebolo možné aplikovať ani premlčaciu dobu stanovenú Obchodným zákonníkom. Je nesporné zo zmluvy o sprostredkovaní, že účastníčky konania si dohodli, že navrhovateľka ako sprostredkovateľ má právo na odmenu za sprostredkovanie vo výške 17.000 Sk (564,30 eura), ktorá odmena je splatná jednorazovo,

osobne k rukám sprostredkovateľa. Napriek tvrdeniu navrhovateľky, že ústne si po uzatvorení tejto zmluvy dohodla s odporkyňou, že druhá časť provízie, resp. odmeny bude zaplatená po tom, čo sa odporkyňa zamestná a dostane prvú výplatu, takáto zmena splatnosti odmeny dohodnutá písomne nebola. V zmysle ust. § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa písomne uzatvorená dohoda môže meniť alebo rušiť iba písomne. V danom prípade, keďže dohoda o sprostredkovaní v časti splatnosti odmeny za sprostredkovanie nebola zmenená písomne, tak ako tvrdila navrhovateľka - že sa mala vyplácať na dvakrát, pričom druhá časť odmeny mala byť splatná až po zamestnaní sa odporkyne - bolo potrebné vychádzať z pôvodnej dohody o sprostredkovaní, ktorá bola uzatvorená písomne a kde bola odmena za sprostredkovanie a jej splatnosť dohodnutá jednorazovo, premlčacia doba tak začala plynúť nasledujúci deň po uzavretí dohody o sprostredkovaní, t. j. 23. 07. 2008 a skončila plynúť po uplynutí 3 rokov, t. j. 23. 07. 2011, tak ako to konštatoval aj súd prvého stupňa. Keďže navrhovateľka si svoj nárok na súde uplatnila až dňa 11. 01. 2012, súd sa už opodstatnenosťou jej nároku nemohol zaoberať z dôvodu, že jej nárok bol premlčaný, keď súd bol povinný prihliadnuť na vznesenú námietku premlčania zo strany odporkyne.

Pokiaľ súd prvého stupňa návrh navrhovateľky z dôvodu premlčania zamietol, je jeho rozhodnutie vecne správne a odvolací súd ho preto podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Aj keď súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia pri rozhodovaní o trovách konania nepoužil správne ustanovenie § 142 ods. 1 OSP, v zmysle ktorého nepriznal odporkyne právo na náhradu trov konania, pretože jej v konaní trovy konania nevznikli, samotné nesprávne použitie ustanovenia § 150 OSP nemalo za následok nesprávne rozhodnutie o trovách prvostupňového konania.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnej odporkyne v odvolacom konaní náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.